

Carrer Nou del Teatre, 16 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

ENTRE FIGUERES

Under the Fig Trees

Tunísia, 2022

Direcció: Erige Sehiri

Guió: Erige Sehiri, Peggy Hamann, Ghalia Lacroix

Intèrprets: Fedi Ben Achour, Firas Amri, Ameni Fdhili, Feten Fdhili, Fide Fdhili

Gènere: drama

Durada: 92 minuts

Idioma: àrab

Subtítols: català

Estrena: 14/07/2023

Hi haurà un dia en què l'estaca tombarà

Yesser Jadri és un cantautor tunisià que l'any 2011, en plena efervescència de la Primavera Àrab, va fer una versió en àrab de *L'estaca*, de Lluís Llach, que va convertir-se en himne d'aquell moviment de revolta a favor de la democràcia i de la llibertat. Jadri va adaptar-ne la lletra per oferir una cançó sobre el treball, l'amor i la llibertat amb el títol (i la tornada) *Diba, diba* (Sempre, sempre). Passats els anys, la cineasta franco-tunisianera Erige Sehiri escoltava en bucle la cançó inspirant-se per concebre una pel·lícula centrada en unes joves (tot i que també hi apareixen uns joves i gent d'altres edats fins a definir un microcosmos del món rural magrebí) que treballen collint figues en un camp del nord-oest de Tunísia: amb *Entre figueres* volia fer visible la seva feina, tan mal pagada, i també fer-hi presents els seus desigs i emocions mentre cullen amb delicadesa una fruita tan saborosa i tan sensual que semblen inspirar part dels diàlegs del film plens de consideracions sobre l'experiència i la fantasia eròtiques

De pares tunisians, nascuda a Lió l'any 1982, Erige Sehiri, després d'haver viscut de jove les protestes contra el racisme i la desigualtat en una barriada (Les Minguettes) de la ciutat francesa, va decidir traslladar-se va decidir traslladar-s'hi el 2011 amb les il·lusions creades per l'esperit de la Primavera Àrab. També ho va fer el seu pare, a qui la filla va dedicar el seu primer llargmetratge, *El Facebook de mon père* (2011), un documental sobre un home transformat per la revolta i la xarxa social. Set anys després, el 2018, va realitzar un altre documental, *La voie normale*, sobrenom de la principal línia ferroviària de Tunísia i l'única construïda d'acord amb les normes internacionals. El film recull el testimoni de cinc treballadors que descriuen els problemes de transitar per vies força abandonades: una roadmovie poètica i social.

L'esperit del documental perviu a *Entre las higueras*, que mostra la feina de collir figues per part dels joves (els més grans sobretot seleccionen i col·loquen la fruita en caixes) durant una jornada que comença amb la recollida i transport

dels treballadors en una camioneta i acaba amb el viatge de retorn. És així que podem observar una feina laboriosa i necessàriament curiosa perquè les figueres tenen branques trencadisses i les mateixes figues són tan delicades que poden malmenar-se fàcilment. Sehiri ho mostra entre la voluntat documental, la mirada poètica (l'atenció a la bellesa dels rostres dels nois i les noies, a vegades enquadrats en primers plans tancats; la manera amb què es filtra la llum entre les fulles) i la denúncia social: és una feina explotada, sense un contracte laboral que ho reguli i així sotmesa a les arbitrarietats del patró. En tot cas, però, es va teixint subtilment una ficció, una mena de teatre de les emocions, a mesura que entre les figueres o a sota (el títol en francès és *Sous les figues*) els joves també hi parlen, sigui de l'amor amb les seves esperances i decepcions; sigui de les males condicions laborals imposades pel patró (que, a més, és un assetjador sexual) que els du a robar figues; sigui dels seus desigs de llibertat, sobretot en el cas de les noies.

En els títols de crèdits finals, interpretada per una veu femenina, sona la versió de Yesser Jadri de *L'estaca*. *Entre figueres*, amb una llarga carrera per festivals internacionals després de ser presentada a la Quinzena de Realitzadors del festival de Canes de l'any passat, reflecteix l'estat i la visió d'Erige Sehiri en el moment de realitzar la pel·lícula. Amb el pas del temps, ha experimentat la decepció pel que fa a les expectatives creades per la Primavera Àrab. Però perviu alguna cosa d'aquell esperit de revolta (la consciència que hi ha uns drets per conquerir i una llibertat sempre per guanyar) en els joves, que eren unes criatures quan van tenir lloc el moviment, de manera que algun dia l'estaca tombarà. La llibertat és tan fràgil com les figues, però la resistència és forta.

Imma Merino

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona